Privește ceea ce altor ochi nu le este dat să vadă

On Martie 08, 2023

"Întotdeauna într-un suflet puternic se găsește emoția și căldura necesară unui imbold subtil ce duce la căutarea frumosului."

Era o vreme ploioasă, încețoșată, în care nu ți-ai fi scos mănușile de pe mâini și nasul de după fular. Noroiul gros era pretutindeni, umiditatea pătrundea îngrijorător până la oase. Ajunsesem la finalul cursei de semimaraton, și tremurând de frig, am intrat într-un local din apropiere pentru a servi un ceai fierbinte. Un refugiu liniștit, dar neliniștitor de lumea exterioară. De acolo puteam să văd pe geam noii sosiți la linia de final, cum își proclamau, parcă la unison, mândria de a fi puternici prin ei înșiși, mândria de a fi ieșit cu fruntea sus din confruntarea numită "întrecere cu vremea".

În sufletul lor tăcut, discret, dar oarecum neliniștitor, se amestecau sentimente contradictorii, așa cum se amestecă două culori opuse într-un tablou ce trădează influența clarobscurului. Mai întâi, era admirația față de progresele înregistrate, o emoție care îi punea în raport cu lumea și în întâmpinarea ei, apoi era acea compasiune deprimantă față o ființă amărâtă și neajutorată, manifestată înadins cu gândul la ce-a trebuit să înfrunte fiecare din ei ca să facă față cu succes unei situații, aproape tragică prin generalizarea ei, care fusese practic echivalentul unei scurte treceri prin iad.

Vădit lucru. În clipa când mă uitam în ochii lor senini, dar cumva zbuciumați de o luptă lăuntrică, prin sensurile ce le deșteaptă în mine reprezentarea unei imagini grayscale, îmi închipuiam că am intrat în posesia unui secret *molto sensibile* care se deschide treptat, îți întâmpină simțurile cu încărcătură energetică dar îți poate afecta în cel mai înalt grad viața pe care o are de trăit alt om, fie el chiar și omul din imaginea care te inspiră. El te strigă, te strigă, te strigă, dar nu umblă după tine, ci te lasă să te pierzi în căutarea unui nou început.

Leadership: Poți modifica fundalul unei imagini care te impresionează, împărțind-o în mai multe părți specifice, încât să obții un simțământ care, altfel, nu s-ar ivi niciodată?

Ochii mei însuflețitori, liberi să vadă ceea ce s-au obișnuit să vadă, au văzut mesajul ochilor străini de mine însumi. Organe absolut incredibile, ochii celorlalți alergători păreau să fi reținut ceva dintr-o realitate mereu identică cu cea sugerată de cadrul unei picturi care dă iluzia abstractului, rămânând, însă, profund atașată materiei vizibile. De parcă s-ar fi aflat în căutarea unui răspuns logic la miracolul la care fuseseră martori fără voie, acel *Sientethelis Esspyn Aspertithos*, trăirea prin imaginea din oglinda naturii, o trăire care se înfățișează sufletului ca simbol al unei experiențe spirituale trecută prin acceptarea paradoxalului, dar rezolvată prin intervenția miraculosului.

Pot eu oare modifica rapid fundalul acestei imagini împărțind-o în mai multe părți specifice, încât să obțin un simțământ care, altfel, nu s-ar ivi niciodată? Iar dacă imaginea pe care o surprinde ochiul artistului se aliniază și trece într-un tărâm magic, exprimat poetic, admirativ, atunci alergătorii ar face parte din categoria "vederii din care se spune o poveste", sugerând totodată iluminarea figurii împăcate cu rezultatul obținut la final.

Asta am și făcut. Împărțind imaginea în mai multe părți, părți umbrite, părți luminoase, părți expresive sau conotative, părți realiste sau simbolice, senzoriale sau dinamice, am reușit să schimb destinația mesajului final: "Numai ceea ce te consumă și te obosește enorm îți provoacă acea emoție puternică ce îți invadează inima."

Da. Priveam pe geam chipurile alergătorilor cuprinși de simțământul unei victorii care plăsmuiește povestea unei lumi pe care, vai, nu mai știe nimeni s-o spună. Chipurile lor exprimau o atitudine de acceptare și deschidere către necunoscutul fenomenelor naturii, fapt ce aducea experiențe noi de reprezentare a vizualului printr-o predominanță a emoțiilor asupra rațiunii. Şi, bucuroși c-au ajuns la final pe o vreme atât de capricioasă, s-au evidențiat pe planul tangent la spectacolul dinamic și năucitor al naturii, făcând parte dintr-o realitate ce poartă numele "Fragmentarism" - marcat grafic prin forme de umbră și lumină așezate în echilibre ușor instabile, dar inserate armonios într-un microcosmos însuflețitor.

Leadership: Imaginea care o ai în minte se îndreaptă mai mult spre simțuri decât spre intelect, dar necesită mult timp pentru a-i atribui sensul de "deschidere spre interior"?

Ceea ce se distinge în această atmosferă a victoriei față de tine însuți, fapt ce-mi permite să fac distincția clară între o artă care se rezumă doar la ceea ce reține retina pictorului și o artă prin care se pot exprima sentimente, este încercarea de a evada, de a te desprinde de universul cunoscut și banalizat, de a te lansa spre necunoscut ca un explorator îndrăzneț, ca să "găsești ceva nou".

Pe această cale devii o persoană mult mai puternică, mult mai determinată, dar totodată mult mai sensibilă. Este exact ceea ce transmite starea experimentată de eroul scriitoarei Marguerite Yourcenar în "Piatra Filosofală":

"I se întâmplase adesea să deschidă o ușă, numai ca să-și arate că n-o închisese pe vecie în urma lui. Să se întoarcă spre un trecător ce se depărtase, doar ca să nege definitivul unei despărțiri, demonstrându-și astfel mărginita-i libertate omenească. De astă dată săvârșise o faptă ireversibilă, știa că se va despărți la final de forța naturii, și va rămâne doar un trup trecut de la starea naturii, în care s-a bucurat de libertate, la starea de conștiință pură cunoscută ca "lumină". Inima îi bătea năvalnic. În trupul lui avea loc o activitate violentă și dezordonată, ca într-o țară învinsă unde toți luptătorii au depus armele. Îl cuprinse un fel de înduioșare față de trupul acela care-l slujise cu credință, care ar fi putut la urma urmei să ducă multă vreme greutățile..."

Pe bună dreptate. Frumosul în artă este imaginea plină de sens care nu se lasă niciodată uitată, acea imagine plină de vibrație care transmite un mesaj optimist oricăruia dintre noi: ceea ce simți că te încarcă pozitiv este urmarea a ceea ce ai trăit în momentele când nu puteai decât să accepți durerea și capriciile naturii.

Leadershipul este învățarea de a te desprinde de acel fel de a fi impus de exterior, dar care ajunge să te definească în planul superior al unui moment de reflecție: ceea ce te consumă, concomitent te „încarcă".

Lecția asta au învățat-o toți alergătorii de performanță.

Iar dacă este adevărat ce spunea cineva, că întotdeauna într-un suflet puternic se găsește emoția și căldura necesară unui imbold subtil ce duce la căutarea frumosului, atunci ceea ce mă face să mă integrez într-o imagine de invidiat, probabil iubindu-mă mai mult pe mine însumi, este credința că pot oricând să neg definitivul unei despărțiri de momentul actual, și să mă transpun vizual într-un plan superior de unde să-mi privesc viața ca și cum aș lua parte la o aventură memorabilă...

Privește ceea ce altor ochi nu le este dat să vadă dacă vrei să te încadrezi într-o imagine cu dublă deschidere: o imagine care îți dă senzația de Deja-Vu și o imagine care îți dă un context pentru ca tu să ai un rost în ceea ce alegi să înțelegi.

Source: https://neculaifantanaru.com/priveste-ceea-ce-altor-ochi-nu-le-este-dat-sa-vada.html